

fremkommet paa Grund af, at man fra anden Side har søgt at forandre, hvad der en Gang er bestemt ved en tidligere Lov. Hvad der her er gjort, er forøvrigt ikke Andet, end hvad det cærede Medlem selv har været med til ved 2den Behandling at arbejde hen til og slaa fast i et Endringsforslag til § 7, hvortil han har været Medforslagsstiller. Sagen er, at, naar der er gaaet saa lang Tid hen, inden der er givet Koncession, uagtet Indenrigsministeren er bemyndiget dertil, saa er det ganske vist, at vedkommende Egn bliver utilfreds over, at den ikke ser sit Haab om at faae en Bane opfyldt. Ved 2den Behandling var det derfor ved et Forslag til § 7 foreslaaet at sætte en Grændse i saa Henseende, og det er omtrent det Samme, der her er tænkt paa, idet, hvis Selskabet ikke vil have den Grændse, der engang er bestemt, bør det ikke staa som Noget, det kan gribe til, naar det vil, og undlade at benytte, naar det vil. Naar det cærede Medlem tror, at de omhandlede to Baner ere omtrent ens, saa kan jeg ikke forklare mig, hvorfor han siger, at Følgen vil blive, at Frederiksfundsseggen atter vil blive narret for det Haab, som den har. Det staaer det sjællandske Jernbaneselskab frit for i dette Dieblif at faae Koncession efter den gamle Lov. Hvorfor vil det da ikke tage den, naar det en Gang er fastslaet i en Lov, saaledes at Lthinget ikke skal behøve det ene Aar at vedtage en Lov med en bestemt Regel og saa et følgende Aar gaa ind paa en ny, forandret Plan. Dette er uheldigt og kan bringe Lthinget ind paa en Skraaplan, som kan have alvorlige Følger. Jeg ønsker, at, naar en Lov er vedtagen for to Aar siden, skal den ogsaa konsekvent følges.

Bille: Dersom Endringsforslaget under Nr. 1 vedtages, kan det sjællandske Jernbaneselskab ikke ved at anlægge nogen Bane fra et Punkt paa Nordbanen til Frederiksfund vinde de 4 Aar. Og dersom en Minister idag, paa et Tidspunkt altsaa, da en Del Medlemmer af Folkethinget have stillet Forslag om, at denne Bestemmelse skal gaa ud, vilde give Selskabet Koncession efter Loven fra 1873, saa gad jeg vidst, hvorledes denne Minister vilde have bedømt. Forholdet er ikke det, at hvis vi her vedtage d'Herzs. Endringsforslag, vil den tidligere Bestemmelse dog kunne benyttes. Nei, det er netop det, man afsjærer. Dersom man endda sagde: „Lægges Banen fra Frederiksberg til Frederiksfund, give vi ingen Forlængelse, men vi lade den gamle Begunstigelse staae, hvis der gaas ud fra Nordbanen“ — saa kunde det endda nogenlunde gaa, og saa var der et Valg. Men det gjør man ikke. Man vil nu overhovedet affjære Muligheden for en Forlængelse, og deraf, siger jeg, vil kunne og maa sandsynlig følge, at Eggen mellem Rjøbenhavn og Frederiksfund igjen bliver narret for en Bane.

P. Vederfen: Jeg skal kun bringe det cærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (G. Petersen) i Erindring, at den Lov, vi her behandle, og den Paragraf, der findes i denne Lov, er ordlydende den samme, som vi behandlede i Folkethinget forrige Aar, og som dengang blev behandlet i et Udvalg, hvoraf det cærede Medlem ogsaa var Medlem, og hele Udvalget var dengang fuldstændigt enigt om at indstille den til Godkendelse. Det forekommer mig derfor noget forunderligt, at det cærede Medlem flutter sig til dette Endringsforslag om de 4 Aar, thi det er jo det Samme som at trække sig tilbage fra et engang givet Løfte; det maa opfattes saaledes. Naar først denne Lov saaledes engang er vedtagen her i Lthinget, som den blev i 1873, og derefter har været forelagt paany til Behandling og da blev henvist til et Udvalg, og dette Udvalg enstemmig har tilraadet Lthinget at vedtage Loven uforandret, maa der derved være vaft Haab om, at den ogsaa skal komme til Udførelse. Dertil kommer endnu, at den samme Bestemmelse nu er gaaet igennem ved 2den Behandling, saa at det forekommer mig, at det er forunderligt, at det cærede Medlem nu vil paafaa, at det ikke er at gaa fra sit Løfte, naar vi nu forandre den i Loven staaende Bestemmelse.

Indenrigsministeren (L o b i e s e n): Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 1 skal jeg afholde mig fra at komme ind paa Grundene for eller imod dette Forslag, men kun tilraade Lthinget at stemme imod det. Det forekommer mig, at, naar man ved Lov har givet en Egn Udfigt til en Jernbane, og man ved to Afstemninger under forrige Behandling har godkendt dette sit Løfte, pleier man at staa ved de Løfter, man paa denne Maade har givet, og det vilde vist med Rette gjøre et Slet Indtryk, om man nu vilde komme bort fra et Løfte, som man saaledes havde givet og gjentaaget. — Hvad Udvalgets Forslag under Nr. 2 angaar, da kan jeg selvsjølgelig tiltræde det. — Det af mig under Nr. 3 til § 3 stillede Endringsforslag har til Grund, hvad jeg yttrede under forrige Behandling, at det nemlig forekom mig ikke at være rigtigt fra min Side at udtale mig om den Stilling, som man vilde indtage lige over for Rjøbenhavns Kommune, forinden denne var hørt. Jeg har derfor tilskrevet Magistraten angaaende denne Sag. Magistraten har, da den paa Grund af den Hast, som Sagen havde, ikke kunde faae Leilighed til yderligere Forhandling om den, kun paa sine Begne udtalt, at den ikke vilde finde Noget at erindre imod, at man afgav de Grunde, som Talen var om, paa Veie og Gader til Spor, men at man derimod meget maatte udtale sig imod et Forlangende om, at den aflagte Jernbanestrækning mellem Rjøbenhavn og Vigerslev skal afstaaes uden Vederlag. Nu er her anført, at, da Rjøben-